

רמב"ם הלכות עבדים פרק ו הלכה ו

כל שטר שיש עליו אפילו עד אחד כותי פסול חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדים שהן כשרין בעד אחד ישראל ועד אחד כותי והוא שיהיה כותי חבר, ובזמן הזה ב שהכותים כעכו"ם לכל דבריהם אנו למדין מהן לצדוקין שהצדוקין בזמן הזה כמו כותי באותו הזמן קודם שגזרו עליהם שיהיו כעכו"ם לכל דבריהם,

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה יד

ישראל מומר לעבירה מן העבירות שהיה מומחה הרי זה שוחט * לכתחלה וצריך ישראל כשר לבדוק את הסכין ואח"כ יתננה למומר זה לשחוט בה מפני שחזקתו שאינו טורח לבדוק, ואם היה מומר לעבודה זרה או מחלל שבת בפרהסיא או אפיקורוס והוא הכופר בתורה ובמשה רבינו כמו שביארנו בהלכות תשובה הרי הוא כעכו"ם ושחיטתו נבלה.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה טו

מי שהוא פסול לעדות בעבירה מן העבירות של תורה הרי זה שוחט בינו לבין עצמו אם היה מומחה, שאינו מניח דבר מותר ואוכל דבר איסור שזו חזקה היא על כל ישראל ואפילו הרשעים מהן.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה טז

אלו הצדוקין והבייתוסין ותלמידיהן וכל הטועים אחריהן שאינן מאמינים בתורה שבעל פה שחיטתן אסורה, ואם שחטו בפנינו הרי זו מותרת, שאין איסור שחיטתן אלא שמא יקלקלו והם אינן מאמינים בתורת השחיטה לפיכך אינן נאמנים לומר לא קלקלנו.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה יא

עכו"ם ששחט אע"פ ששחט בפני ישראל בסכין יפה ואפילו היה קטן שחיטתו נבלה ולוקה על אכילתה מן התורה, שנאמר וקרא לך ואכלת מזבחו, מאחר שהזהיר שמא יאכל מזבחו אתה למד שזבחו אסור ואינו דומה לישראל שאינו יודע הלכות שחיטה.

רמב"ם הלכות שחיטה פרק ד הלכה יב

וגדר גדול גדרו בדבר שאפילו עכו"ם שאינו עובד ע"ז שחיטתו נבלה.

רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק ב הלכה י

שחיטת עכו"ם נבילה ומטמאה במשא ואפילו ישראל עומד על גביו, ואם שחט בסכין יפה שחיטה כראוי אחד העכו"ם ואחד הכותי או גר תושב שחיטתן נבילה, וקרוב בעיני שאף זה מדברי סופרים שהרי טומאת ע"ז וטומאת תקרובתה מדבריהם כמו שיתבאר, ובגלל ע"ז נתרחקו הכותים ונאסרה שחיטתן, וא"ת והלא היא אסורה באכילה דין תורה, לא כל האסור באכילה מטמא שהרי הטריפה אסורה וטהורה, וא"א לחייב כרת על טומאה זו על ביאת מקדש ואכילת קדשיו אלא בראיה ברורה. +/השגת הראב"ד/ וקרוב בעיני שאף זה וכו'. א"א זו היא אחת מסברותיו ואין בכלן פחותה מזו כי עובדי כוכבים הם כבהמות ואין מטמאין ואין מיטמאין עם הדומה להמור הן גוים כמר מדלי ואת כולם ישא רוח והחושב אותם לכלום אסף רוח בחפניו. +

רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה ג

במה דברים אמורים באיש שכפר בתורה שבעל פה במחשבתו ובדברים שנראו לו, והלך אחר דעתו הקלה ואחר שרירות לבו וכופר בתורה שבעל פה תחילה כצדוק ובייתוס וכן כל התועים אחריו, אבל בני התועים האלה ובני בנייהם שהדיחו אותם אבותם ונולדו בין הקראים וגדלו אותם על דעתם, הרי הוא כתינוק שנשבה בניניהם וגדלוהו ואינו זריז לאחוז בדרכי המצות שהרי הוא כאנוס ואע"פ ששמע אח"כ [שהוא יהודי וראה היהודים ודתם הרי הוא כאנוס שהרי גדלוהו על טעותם] כך אלו שאמרנו האוחזים בדרכי אבותם הקראים שטעו, לפיכך ראוי להחזירן בתשובה ולמשכם בדברי שלום עד שיחזרו לאיתן התורה.

רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ג הלכה ד

ישראל שהוא מומר לע"ז או מחלל שבת בפרהסיא אין מקבלין ממנו קרבן כלל, אפילו העולה שמקבלין אותה מן הנכרים אין מקבלין אותה מן המומר הזה שנאמר אדם כי יקריב מכם מפי השמועה למדו מכם ולא כולכם להוציא את המומר, אבל אם היה מומר לשאר עבירות מקבלין ממנו כל הקרבנות כדי שיחזור בתשובה, היה מומר לעבירה והוא מפורסם וידוע לעשותה והורגל בה בין להכעיס בין לתיאבון אין מקבלין ממנו קרבן לאותה עבירה, כיצד כגון שהיה רגיל לאכול חלב בין להכעיס בין לתיאבון ושגג ואכל חלב והביא חטאת אין מקבלין אותה ממנו.

רמב"ם הלכות שגגות פרק ג הלכה ז

כבר ביארנו בהלכות מעשה הקרבנות שהמומר לעבודה זרה או לחלל שבתות בפרהסיא אין מקבלין ממנו קרבן כלל, והמומר לעבירה משאר עבירות אין מקבלין ממנו חטאת על אותו החטא, כיצד מומר לאכול חלב שאכל חלב בשגגה והביא חטאתו אין מקבלין ממנו עד שיחזור בתשובה, אפילו היה מומר לאכול חלב לתיאבון ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו והביא קרבן אין מקבלין ממנו, שמשאכל בזדון בין להכעיס בין לתיאבון הרי הוא מומר, היה מומר לאכול חלב ושגג ואכל דם מקבלין ממנו כמו שביארנו.

רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק א הלכה יג

ספר תורה תפילין ומזוזות שכתבן אפיקורוס ישרפו, כתבן כותי או ישראל מומר או מוסר ביד אנס או עבד או אשה או קטן הרי אלו פסולין ויגזו שנאמר וקשרתם וכתבתם כל שמוזהר על הקשירה ומאמין בה הוא שכותב,

שולחן ערוך יורה דעה סימן ב סעיף ט

כ] צדוקי ובייתוסי, (הם הנמשכים אחר צדוק ובייתוס, מתלמידי אנטיגנוס איש סוכו, שיצאו לתרבות רעה ואינם מאמינים בתורה שבע"פ), כב (יב) שחיטתן אסורה, <יב> אלא א"כ (יג) שחטו כג כא] ואחרים עומדים על גביהם כד כב] וגם בדקו להם סכין. הגה: כה כג] <יג> מסור דינו כמומר, ושחיטתו פסולה, (הגהות אלפסי). כד] ויש מכשירין (ב"י סימן קי"ט בשם רשב"א) כו ועיין לקמן סימן קי"ט.

ש"ך יורה דעה סימן ב ס"ק כד

כד וגם בדקו להם סכין כו' - צ"ע מנ"ל הא דהא אפ"י הרשב"א דמחמיר כתב דדין צדוקי ובייתוסי כדין כותי קודם גזירה וכ"כ הכ"מ גופיה ספ"ד מה"ש וכ"כ הרמב"ם פ"ו מהל' עבדים והמחבר לקמן סי' רס"ז דצדוקי ובייתוסי הם ככותים קודם גזירה ובכותים קודם גזירה כתבו התוס' דף ג' ריש ע"ב והרא"ש דא"צ בדיקת סכין דל"ד לישראל מומר לפי שידוע שאין ישראל סומך עליו וירא שמא יבדוק הסכין אחריו הלכך נזהר מלשחוט בסכין פגום אבל ישראל מומר לא מירתת שלא יבדקו אחריו לפי שמחזיקים אותו בישראל עכ"ל, וצ"ע שוב מצאתי בס' ל"ח שתמה ג"כ על המחבר בזה ע"ש, מיהו כל זה מדינא אבל בתשובות ר' בצלאל סי' ג' כתב דהיינו דוקא בצ"ו שבזמן הקודם שהיו להן כמה מדות טובות אבל באלו הקראים שבזמן הזה שקלקלו מעשיהם וגם אין אוכלים משחיטת ישראל שחיטתן אסורה אפ"י ישראל ע"ג וראה ששחט יפה ע"ש:

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף יא עמוד א

ת"ר: מעם הארץ - פרט למומר; ר"ש בר יוסי אומר משום ר"ש: +ויקרא ד+ אשר לא תעשינה בשגגה ואשם - השב בידיעתו מביא קרבן על שגגתו, לא שב בידיעתו אינו מביא קרבן על שגגתו. מאי בינייהו? א"ר המנונא: מומר לאכול חלב ומביא קרבן על הדם איכא בינייהו, מ"ס: כיון דמומר לאכול חלב - לדם נמי מומר הוי, ומ"ס: לדם מיהא שב בידיעתו הוא. והא רבא אמר: דכולי עלמא - מומר לאכול חלב לא הוי מומר לדם! אלא, הכא באוכל נבלה לתאבון ונתחלף לו בשומן ואכלו קמיפלגי, מר סבר: כיון דלתאבון אכיל במזיד מומר הוא, ומ"ס: כיון דאילו אשכח דהיתרא לא אכל דאיסורא לאו מומר הוא. תנו רבנן: אכל חלב זהו מומר, ואיזהו מומר? אכל נבילות וטריפות, שקצים ורמשים, ושתה יין נסך; רבי יהודה אומר: אף הלובש כלאים. אמר מר: אכל חלב זהו מומר, ואיזהו מומר? אוכל נבילות כו'. מאי קאמר? אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן, ה"ק: אכל חלב לתאבון - הרי זה מומר, להכעיס - הרי זה צדוקי +השמטת הצנזורה: מין+, ואיזהו מומר דבסתמו צדוקי? הוי אומר: אוכל נבילה וטריפה, שקצים ורמשים, ושתה יין נסך. רבי יוסי ברבי יהודה אומר: אף הלובש כלאים. מאי בינייהו? איכא בינייהו כלאים דרבנן, מר סבר: מדאורייתא הוי מומר, דרבנן לא הוי מומר; ומר סבר: כלאים כיון דמפרסם אסוריה, אפי' דרבנן הוי מומר. פליגי בה רב אחא ורבינא, חד אמר: לתאבון - מומר, להכעיס - צדוקי; וחד אמר: להכעיס נמי מומר, אלא איזהו צדוקי? כל העובד עבודת כוכבים. מיתיבי: אכל פרעוש אחד או יתוש אחד - ה"ז מומר; והא הכא דלהכעיס הוא, וקא קרי ליה מומר! התם, דאמר: אטעום טעם דאיסורא.

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף כו עמוד א -ב

תני רבי אבהו קמיה דר' יוחנן: העובדי כוכבים ורועי בהמה דקה - לא מעלין ולא מורדין, אבל המינין והמסורות והמומרים - היו מורדין ולא מעלין. א"ל, אני שונה: +דברים כב+ לכל אבידת אחיך - לרבות את המומר, ואת אמרת היו מורדין! סמי מכאן מומר. ולישני ליה: כאן במומר אוכל נבילות לתאבון, כאן במומר אוכל נבילות להכעיס! קסבר: אוכל נבילות להכעיס מין הוא. איתמר: מומר - פליגי רב אחא ורבינא, חד אמר: לתאבון - מומר, להכעיס - מין הוי; וחד אמר: אפילו להכעיס נמי מומר, אלא איזהו מין? זה העובד אלילי כוכבים. מיתיבי: אכל פרעוש אחד או יתוש אחד - הרי זה מומר; והא הכא דלהכעיס הוא, וקתני: מומר! התם בעי למיטעם טעמא דאיסורא.

תוספות מסכת עבודה זרה דף כו עמוד ב

סמי מכאן מומר - נראה דדוקא לגבי הורדה לבור מסמי ר' יוחנן מומר מלמתנייה בהדי מינים אבל לדברים אחרים מצינו בכמה מקומות שונה מינים ומומרים יחד בפ"ק דראש השנה (דף יז.) המינים והמומרים והמסורות יורדין לגיהנם ובפרק השולח (גיטין דף מה:) ס"ת שכתבו מין ומומר ומסור וכו'.